

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPAÑOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

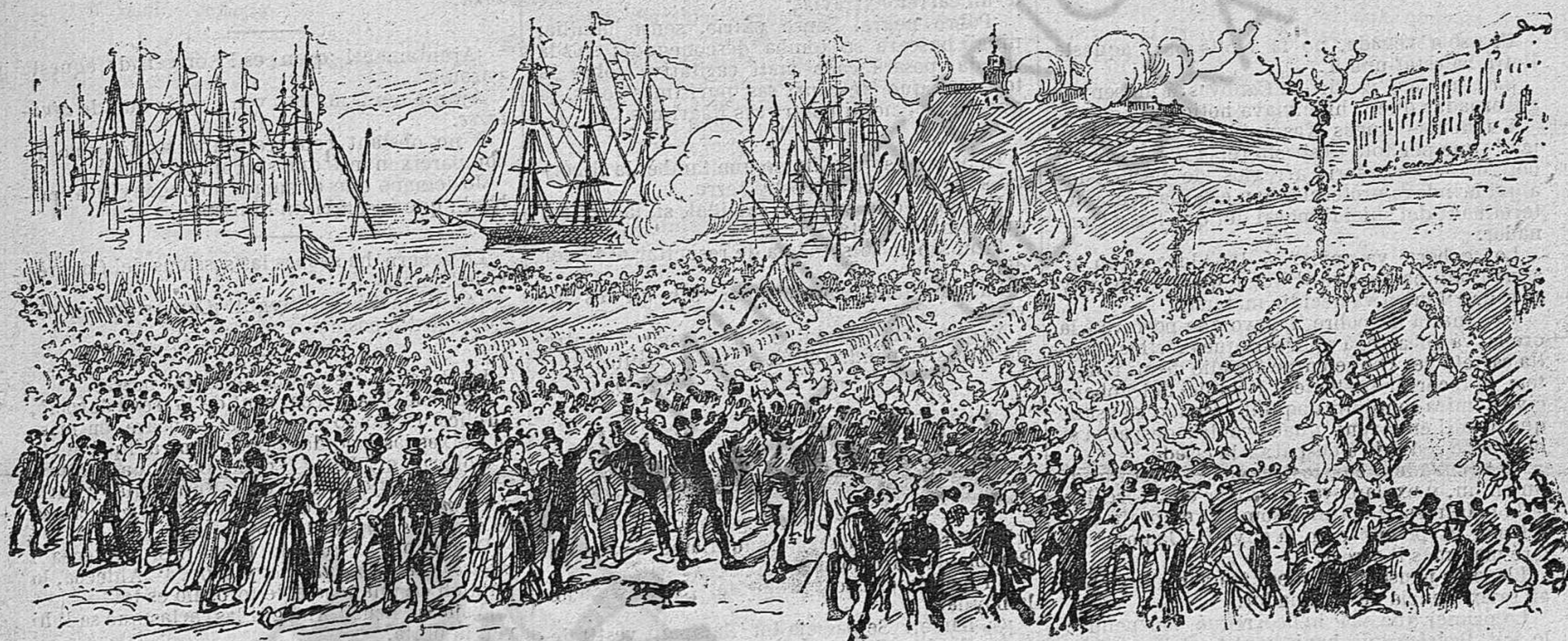
PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rs.
Antillas (Cuba y Pto. Rico. 16 •
Estranger. . . . . 18 •

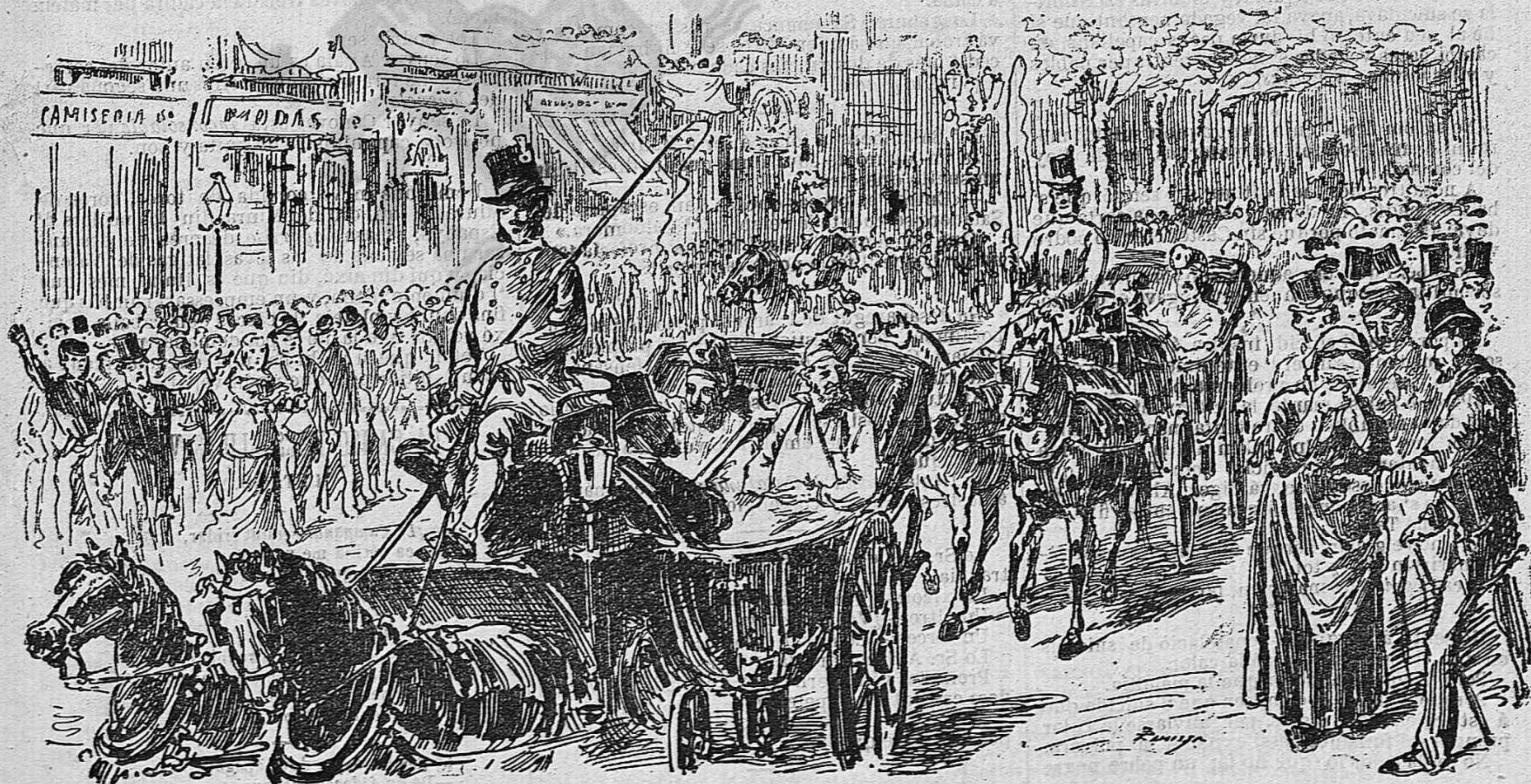
CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.

LA MARXA.—

Per l' integritat de la patria.

L' ARRIBADA.—

¿Y l' integritat dels voluntaris?

SUICIDIS.

A ca n' Pistrans no s' entenen de feina; los metjes están desesperats al veure que la gent ja se sab matar tota sola; los tramvias que competeixen ab los metjes los honors de la impunitat per las desgracias que fan, tremolant de rabia sobre 'ls rails; los farmacéutichs vehuen ab ira que molts individus s' en van á ca l' armer á buscar remeys y fins en Vallcaneras, y en Surroca volen posar un rétol que diga: «Val mes aquí que á cal apotecari!»

Lo suícidí s' ha fet general. En Espanya molts plagas y moltas plagas obtenen aviat aquest grau.

Per aixó no m' estranya.

En cada suícidí hi ha una cosa que se sab y una cosa que se ignora. La que se sab es lo tiro, ó l' veneno que ha pres, ó 'l modo com s' ha penjat. La que se ignora es lo móvil, la causa verdadera del crim.

De una cosa que no se sab, de una incógnita, en matemáticas se 'n diu una X.

La incógnita del suícidí es casi sempre una Ll.

¡Ella que no m' estimava! ¡Ella que m'ha enganyat! ¡Ella que no s' vol deixá enganyat!

Algunes vegadas es una S.. Una essa que s' va deixar de fer lo borratxo en lo carrer y que la fá desde 'l balcó.

Una sola vegada, no fá molts dias, aquesta lletra ha estat una K.

¡Ca... novas! va dir en Canovas á un senyor governador que l' hi enviava noticias.

Y aqueixas dugas Kas unidas als millons de ¡cas! que per tota resposta rebia l' Aldecoa de botiguers á qui oferia arreglos, de periodistas á qui brindava protecció, han estat la causa determinant del suícidí moral del que fou governador.

Lo govern va enviar á l' Aldecoa un d' aquells animalets que diuen que 'n venim, y al veure 'l mico va decidir matarse.

Vá donar á un pobre 'l xavo que portava á la orela; vá encarregá al Brusi que escribís aquella carteta de: «No se culpe á nadie de mi muerte»: vá recorrer tristement l' edifici del govern civil y mirá compunjit aquell despátx, pensant que de allí endavant quan voldria despátxa s' hauria de reduhir á despátxa la criada.

—¡Adeu, adeu, cuartos! deya recurrentlos d' un en un, y exclamava al entrar en l' arcoba: —Ja may més hi dormiré somiant en multas! y cridava al penetrar en la cuyna: —Ja no m' hi faré may més l' arros!

Llavoras pensá en lo medi trágich de acabar ab sa existencia de gobenador.

Lo primer que se l' hi ocorregué fou pendre lo ácit Brúsich que havia sentit celebrar molt; lo últim que l' hi acudí fou presentar la dimissió.

Se vá decidir per aqueix, y mentras escribint-la se suicidava, anava tal vegada pensant que si bé al seu enterro hi duria poch capellans, en cambi pocas vegadas s' hauria sentit per pobles y vilas tantas Campanas.

No sabém fins á quin punt aquest suícidí moral n' haurá produhit de materials, per la lley del contagi.

A nosaltres nos han dit qu' un senyó que s' ha fet fonadís, ha deixat escrita una carta que deya: «Me mato porque sin Castor creo no podré vivir.»

No sabém qui era aqueix senyor; pero devia ser militar porque diuen que jugava al quinto.

La por que 'l suícidí inspira á totes las personas que tenen sancer l' enteniment me fá compendre y resoldre un problema polítich.

¡Perqué Suissa manté la integritat del territori de sa república entre tantas naciones ambiciosas que la voltan? ¡Cóm Italia tant ávida d' aumentar sa superficie; com Prussia que tant ganeja, desde que vá digeri Alsacia y Lorena no s' anexionan ó acaban ab los fills de Guillermo Tell...?

Are ho veig clar. Perque matant á la república moririan ells y tot.

A cada suis que matarian, farian un suícidí.

He sentit á dir que la constelació de suícidis en que vivim té per culpa la calor.

Peró 'l remey es pitjor que la malaltia.

Perque vaja, no s' compren que 'l suícidí que á está calent de cascos, per aliviarse la calor prengui sal fumant ó fassi explotar la pólvora.

No es la calor lo que ho fá; un pobre negre

acostumat á sufrir temperaturas molt més rigorosas que las de per aquí, ha estat una de las víctimas de la constelació.

Als lectors de la CAMPANA no 'ls estranyará que al parlar d' ell deixem lo tò festiu, que al fi havia estat venedor de nostre periódich.

Los que diuen que en lo suícidí no hi ha premeditació, poden convénces de lo contrari ab aqueix cas.

Fá unas tres senmanas entrava á la llibrería de nostre editor un negre. jove, de talla hercúlea y simpática figura. Era al caure la tarde. Vacilant lo negre, s' acostá al taulell y ab mitjas paraulas demaná que fessen lo favor de posar en un paper que ell se suicidava, que no culpessin á ningú per sa mort.

Lo vá mirar sorprés aquell á qui parlava; la trista mirada del negre probava que alló no era una broma: donárenli alguna cantitat perque casi no podia tenirse dret y sos ulls expressius brillaren d' alegría quan l' hi van oferir la venda de «LA CAMPANA.»

Al endemá passá á recullir exemplars: se l' hi vá advertir que no 'ls cridés per los carrers y s' en rigué de la advertencia mostrant sos foruts punys, que á horas de are encare deu recordar algun polissont.

Peró l' idea del suícidí pogué més que tot; la semana passada aparegué penjat d' una reixa d' un carrer extraviat.

¡Pobre negre! Sense pátria, sense familia; ningú buscará sa tomba desconeguda; sois la rosada posará cada matí caritativa sobre la terra en que descansi sas purísimas gotas, ja que 'l dolor no hi posará sas llágrimas.

Hi ha molts que diuen que també la llibertat s' ha suicidat en nostra terra.

No, no es que s' haja suicidat, si la veyém que sembla morta.

Prou sabem tots que ha de resucitar al tercer dia.

La mort, ella, com tothom, sab qu' es un viatge.

Y quan la llibertat s' en va anar d' entre nosaltres vá pendre billét de ida y vuelta.

A. T. O.

En Miret se passeja tranquilament per la Rambla de Barcelona.

Un periódich local pregunta. ¿Se passeja ab la boyna?

¡Cá barret! Se passeja tot llampant vestit de coronel, ab un bastonet de mando á las mans.

De cabecilla carlí á paisá; y de paisá á coronel d' exércit. Aixó en dos anys de campanya á Cuba.

Lo general Salamanca vá passar comptes y vá trobar que á n' en Miret se l' hi havian concedit més de dos gracias cada més.

¡Viva la gracia!

D.ª Baldomera ja torna á ser á Madrit.

Ja 'm figuro de aquí á uns quants dias llegir un sueltó que dirá.

—«Entre los presos que se han escapado del Saladero se cuenta la célebre D.ª Baldomera.»

¡Qué volen que 'ls diga! Es una profecía tant natural, que 'l ferla no té cap mérit.

Ha desaparegut de l' arena periodística temporalment per qüestions entre 'ls propietaris, lo diari *Gaceta de Barcelona* que defensaba las mateixas ideas que nosaltres.

Afortunadament aparegué un altre diari lo dia 1.ª d' Agost escrit pels mateixos redactors de dit diari y que omplirá lo vuit que 'ns deixaba aquell.

Se titula *Gaceta de Cataluña* y lo recomanem á nostres lectors y correligionaris.

Lo Sr. Aldecoa 'l dissapte passat pujaba á la tranvia.

Un xicot:—¿Vol la *Campana de Gracia*?

Un altre:—¿Vol la *Bomba* senyor?

Un tercer:—Comprim lo *Nunci*!..

Lo Sr. Aldecoa arrufava 'l nas.

Prompte vá haberhi una nuvolada de venedors cridant á competencia.

Moraleja: Los gobernadores se 'n van y 'ls periódichs se quedan!

Corrida de toros del diumenje passat. Apareix lo Sr. Perez Cossío al palco de la presidencia. ¡Aplausos!

S' hi presenta un senyor ab patillas y molt calvo. ¡Xiulada que te crió!..

La corrida vá anar molt ben presidida, menos un moment en que 'l nou governador vá ordenar banderillas avants d' hora.

Algú vá observar que poch moments avants d' ordenarlas vá enrahonar ab en Faura.

¡Alerta Sr. Cossío! Recordis d' aquell redol del *Hijo malo* que díu:

—«Va con malas compañías.»

Un periódich ministerial assegura que 'l govern aprofitará l' istiu per fer una gran campanya administrativa.

Efectivament, l' un ministre surt pels banys de Spá, l' altre pels banys de Betelú, l' altre espera que aquests tornin per anarsenhi ell.

Menjarse bons bossins y pendre bonas ayguas... aixó es la campanya.

Els dirán:—Vaja que si aixó es guerra ni may que hi haja pau.

Lo *Diari* de 'n Brusi:

«S' está cuajant la coalició dels partits revolucionaris.—¿Qui será l' últim que riurá?»

—L' últim que llegeixi 'l *Diari de Barcelona*.

¡Ajuntament! ¿quin es l' origen d' aquesta paraula?

Ajuntament no pot venir més que de *ajuntarse*.

Y no obstant convocan una sessió y no hi compareixen més que sis concejals....

Jo demano que al ménos no enganyin al públich: que s' cambihin lo nom.

Lo govern ha suspés las sessions del Congrés y del Senat.

¡Al últim hi han caygut! ¡Com si fossen periódichs d' oposició!..

Lo Brusi té dos modos de matar pussas.

Goberna l' Aldecoa, sant de la seva devoció, publica un bando y esclama:—Encare son massa fluixas las medidas presas contra 'l poble.

Goberna en Perez Cossío, posa una multa á n' en Lagartijo perque comet una falta, y parla del simpático Lagartijo y del público que censuró las picas largas etc. etc.

De modo que quan hi havia 'l Sr. Aldecoa 'l público era 'l *populacho*; y sense l' Aldecoa, lo públich de una plassa de toros ho es tot.

¡Vaja Sr. Brusi! Amagui las cartas que se l' hi véu la pinta.

Are diuen que pujará l' Ayala; pero que després en Cánovas trobará la cadira del mateix modo.

Tot podria ser.

Lo senyor Ayala es un gran autor de comedias, y no fora mal que escribís una segona part de *Consuelo*.

Lo senyor Cánovas está *inconsolable* per que no troba cap ministre de quita y pon.

Demá una nova corrida de toros. Toros de Miura, y qui diu de Miura diu los millors d' Espanya; espasa *Lagartijo* després de descansar una semana de las sévas fatigas de Valencia, y qui diu aixó, diu que s' lluirá més que 'l diumenje últim, y un empressari rumbós que fins daura y plateja 'ls cascos dels caballs, y aixó vol dir que ja no s' pot demanar més.

Total, que si no hi ha una entrada plena á curull, pitjor pels que no hi vajan.

LA CANSÓ DELS LLUMS VELLS.

(IMITACIÓ.)

Ja ¡La Campana! sentint cridar,
blanca cerilla me va contar
que quan posaren
impostos grossos
y s' hi oposaren
amos y mossos,
prop de la Rambla van reunirse
los llums, que cremaz desd' aquell cas,
per despedirse
del llum de gas.

Lo gas los deya, deya apagat:
—De un Aldecoa rebenxinat,

saber voldria
la gran batalla;
y aixís, un dia,
delsa rialla
tindrè quan veji llums de petroli
y a les metxeros la contaré.—
Un llumet d' oli
va dir:—Jo he sé:

Hi havia un Faura, que encare hi es,
que impost volia per fer dinés;
creyenho injuria,
ab rahons fortas,
la gent ab furia
tancà las portas;
Al Aldecoa saberho feya;
d' aquí ve l' odi; no se 'l perquè—
La espelma deya:
—Be prou que ho sé:

'Sent l' Aldecoa tant bon senyó,
va ferse seva la gran qüestió;
mes, va sortirli
tant malament,
que fins van dirli
lleig y dolent;
tota la premsa li armà sandela,
ell se hi cremaba ¿que mes va fé?—
una candela
va dir:—Jo ho sé;

Veyent que 'ls diaris se 'n van burlar,
á tots per rabia los va multar;
aixís pensaba
fe 'ls plegar velas,
y embaxacava
mes de cent pelas;
con mes multaba, mes picant era
per éll la premsa, no se 'l perquè.—
La llumanera
deya:—Jo ho sé;

Multant l' egoista governadó,
posaba 'l maxim, io mínim no;
y á colps multaba,
per dar notoria
que 's copiaba
d' allá á Galicia;
sense cap soita ni 'l perquè ho feya;
mes no puch dirvos que esdevingué—
un quinqué deya:
—Jo si que ho sé:

For Barcelona, foscós racons,
carrers molt céntrichs semblant presons;
un cementiri
lo de Fernando;
y éll que, ab deliri,
va y posa un Bando:
la gent va riurehi una estoneta,
no va sortirne; ¿Com s' ho prengué?—
Una xinaxeta,
va dir:—Jo ho sé;

Pregant la premsa sa dimissió,
va dir que sempre diria ¡no!
y á mes gros xasco
al fi 's va veure;
tot li feu fiasco
y 'l varen treure;
avans d' anarse'n ja tothom reya,
ni sé las cosas que arribá á fé.—
Lo llum blanch, deya;
—Be prou que ho sé:

Va despedirse de don Albert,
dibent Ja la marxa dono per cert;
«la barba meva,
«cremada es ja;
«posis la seva
«á remullá.»
Y ab llagrimetas regá sa vista,
al dá á n' en Faura l' últim abrás—
—historia trista—
va dir lo gas.

Altres historias se van contar,
ans que en Cosíó pognés manar:
cap d' alegría,
llums s' apagaren;
quan ell sortia,
los noys cridaren
¡Campana y Nunci! fentli la proa;
lo carril dava l' últim xiulet,
y al Aldecoa
s' enduya fret.

Gestus.

Caricatura de un periódich estranger.
La Turquía surt tota magre y afectada del
local de la conferencia y girantse als represen-
tants de las altrás naciones, pregunta:
—Senyors ¿qui de vostés será tant amable
que 'm pagui 'l cotxero?

Un altra.
Inglaterra s' está cruspint un tros de Tur-
quía y diu:
—Vaja, que no hi ha res més segur que 'l
seno de una mare.

Paraulas de un empleat:
—Jo no prenc may café al demati.
—¿Per quin motiu?
—Perque 'm quita la son y luego quan soch
á l' oficina no puch dormirme.

L' altre dia á Llevaneras ván apadregar á un
senyor.
¿Perqué? ¡Sembla impossible! Van apedre-
garlo perque duya ulleras!
¡Un senyó á Llevaneras
lo van apedregar per portá ulleras!
Y deya entusiasmat un tal Corrons:
«Electors del meu cor, oiú mas rahons
si m' elegissen jo 'us enviaria
una grossa d' ulleras cada dia!..»

Sessió del Ajuntament.
Son dos concejals. Se posa á discussió un
dictámen y s' aproba.
Entra un altre concejal y s' aproban uns
quans dictámens més.
N' entra un altre y un altre fins á sis. A sis
ván plantarse.
Are bé: al Ajuntament de Barcelona tè d'
haverni 48 com á un joch de cartas.
De modo que aixó ja no es treure 'ls vuits y
nous y las cartas que no lligan. Aixó es treure
tot lo joch menos 4 sotas, un as y un rey.
Sembla impossible que pugan divertirse ab
tant pocas cartas.

¿Perqué ocorren tants suicidis?
¡Ay Senyor! sembla impossible.
Desde que 'ns falta l' Aldecoa, la gent s' an-
yora, troba la vida pesada y prén passaport per
l' altre barri.

A Madrid agafan á un secuestrador andalús
dels més tremendos.
Los guárdias civils que 'l varen pendre eran
de Málaga y no sabian lo camí del Saladero.
Lo secuestrador va ser tant amable qu' ell
mateix vá dirigirlos.
Després algun periodista de Madrid ha con-
fessat que l' veyá casi cada dia en lo despaig
de un ministre.
¿Qué té d' estrany aixó? Tal vegada 'l minis-
tre volia contractarlo per secuestrar periódichs.

En un del trens que van desde Barcelona á
Tarragona varen ser robadas set donas que ana-
van en un cotxe de tercera.
Un lladre esclamará:
—L' ofici vá apurantse: desde 'ls cotxes de
primera classe hem descendit als de tercera.
Aviat no tindrem mes remey que emportar-
se 'n los pals del telégrafo.

Disidencias entre en Martinez Campos y 'l
ministre de Ultramar.
Un periódich ministerial:—Es inexacte, no
existeixen tals disidencias.
Un periódich de oposició conta un cuento:
Un pare de familiás s' alabava de que 'ls seus
fills may l' havian desobehit.
—¿Com se las compon? l' hi preguntava un
altre que 'ls tenia de mateixa pell del dimoni.
—Es molt senzill, may los hi he manat res.

A Villareal s' hi han establert los frares.
¡Son tretze!
Nada, comensan per una dotzena... de frare.
Al cap de l' any un de mort.

Durant las vacaciones lo consell de ministros
se quedarà sense president.

¡Ay senyor!
Aquest consell de ministros ha perdut lo cap.

A Madrid continua rajant l' aygua brnta.
¡Vels' hi aquí 'l resultat de certas coalicions!
Barrejan l' aygua y l' llot, y l' aygua no 's
pot beure.
Barrejan á n' en Cánovas ab los moderats y
ab los revolucionaris arrepentits y la concilia-
ció es tant tərbola que tampoch se 'pot veure.

S' ha concedit autorisació per publicar un
periódich ab lo títol de «La voz de Jijona.»
Com si 'u veyés:
La voz de Jijona, periódico turronero y minis-
terial.

Are 't surt un inglés que ha inventat una
llum que no l' apaga ni 'l vent ni l' aygua.
Una posta. ¿Quán volen jugarshi que no en-
cén aquesta llum davant del Sr. Aldecoa?

Un quadro de género que preném de un pe-
riódich estranger.
A casa de un capellá de Bulgaria s' hi presen-
tan quatre galifardeus. Se l' hi encaran y l' hi
diuhen:

—Vosté ha predicat que 'ls que anavam á
lutar contra 'ls turchs quedavam absolts de pe-
cat mortal. Nosaltres portém l' intenció de co-
metren un. Després anirém á la guerra á bus-
car l' absolució.

Lo capellá que ja 'ls veyá venir exclama:—
No sols vos donaré tot lo que tinch, sino que
fins vos benehiré.

Y efectivament los hi entrega 800 duros y 'ls
ruixa ab lo salpasser.

Los lladres se 'n van tots satisfets. Lo capellá
's fica á l' iglesia, agafa la corda de la campana
y 's posa á tocar á somatent.

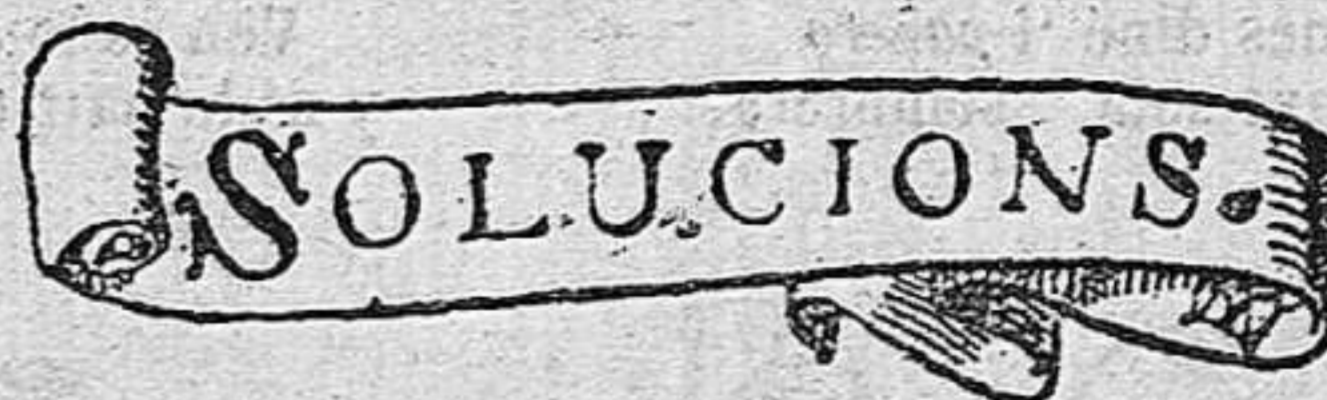
—¿Ahont son los lladres? pregunta la gent
del poble.

—Busquéulos: van tots bruts de tinta.
Quan vá benehirlos, vá creure qu'era mes efi-
cás la tinta que l' aygua beneita.

Manera d' examinar al grupo centralista:
Agafan un microscopi y miran atentament.
Sino, no 'l veuran.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse
'ls ciutadans Xeixa, Tururut Viola, Trill, C. Rialp, Pau
Gri-Pau, Pau Sala y C. Loñip.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y
tampoch lo qu' envian los ciutadans Parroquía, Noy de la
tia, F. M. Aguilera, M. Rodés, F. Sádarrera, Fill del Cassola,
Narud Massach, J. de la Isabel, F. Gas-ull, Diamant, Catar
y na, M. Petulante, Trenca-lós, C. Vallá y V., Gas ó metros,
Noy maco, T. y Manet Ganyeta y C.
Ciudadá Pau Sala: Publicarém geroglífichs y alguna altre
cosa.—Pau Gri-Pau: Idem la mudansa y un geroglífich.—
Tururut Viola: Hi anirán las escalas, la cavoria y un gero-
glífich.—Xeixa: Publicarém lo trenca-closcas y la quina de
paraulas.—Simonet: Idem lo quadrat y 'l triángul.—Clofa
de petxina: Insertarém lo quadrat de paraulas y el gero-
glífich.—Xinagas: Idem un cuento.—P. Mitrá: Hi anirá 'l
geroglífich.—Esquerrá: Idem.—E. Fusté: Idem á mes de la
sinonimia y la mudansa.—T. Viola: Insertarém lo ters de
paraulas.—Vicens Sedassos: Hi anirá l' acentígrafo.—Mo-
ratilla: La mudansa y un geroglífich hi anirán.—F. Martí:
Idem la mudansa de vosté.—Un socialista: Com lo quadrat
que 'ns envia.—F. Federal: Y 'l seu y 'l trenca-closcas.—
Llorens: Hi anirá la conversa.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Gastrónomo.
2. ID. 2.ª—Piano.
3. SINONIMIA.—Grans.
4. ENDAVINALLA.—La vista.
5. ANAGRAMA.—Rama.—Arma.—Mara.
6. CABORIA.

S	D	M	M	L	M	I
a	a	e	o	e	a	g
l	n	r	d	o	r	n
v	i	c	e	n	t	e
a	e	é	s	o	i	c
d	l	l	t	r	n	i
o	a	a	a	a	a	a
7. TRENCA-CLOSCAS.—Samalés.
8. GEROGLÍFICH.—Val mes tenir llums que
metxeros de gas.

Ha endavinat totas las soluciones los ciutadans Que hi
fas y Brescus: N' han endavinadas 7 E. Fusté; 5 Tren-
calós y M. Petulante; 4 C. Loñip, Esquerrá y Pau Sa-
la; 3 Pare Mitrá y Pau Gri-pau; 2 Catar y na, y una
no mes Xinagas, Clofa de Petxina y Simonet.

XARADAS

I.
 Qui t'è prima y t'è repós,
 hu d. s.
 Qui tres hu ni repós t'è,
 també:
 sols qui tres prima segona
 es bona!
 Algun que hi ha que cobra
 de sobra.
 Mal de molts, sens cap quimera
 es de tontos gros consol;
 basta donchs serne espanyol
 per ser prima dos tercera.
 CÒMIC D' HOARA.

II.
 En una hu dos de total
 un tres hi vereig parar,
 y aixís vaig poder matar
 un llop qu' allí feya mal.
 PAU SOLA.

ENDEVINALLA.
 Maria 'm dich sens ser dona,
 tinch pal y b. rco no soch.
 també tó y musich tamoch.
 fins tinch ma y no soch persona.
 Lector no 't puch dir res més
 perque ja crech saps lo qu' es.
 NOY MACO.

ANAGRAMA.
 Al menjarse ahir un tot
 que tot sustancia hi havia,
 lo senyor don tot caigué
 perque alguna tot tenia.
 FELIU BERGAS.

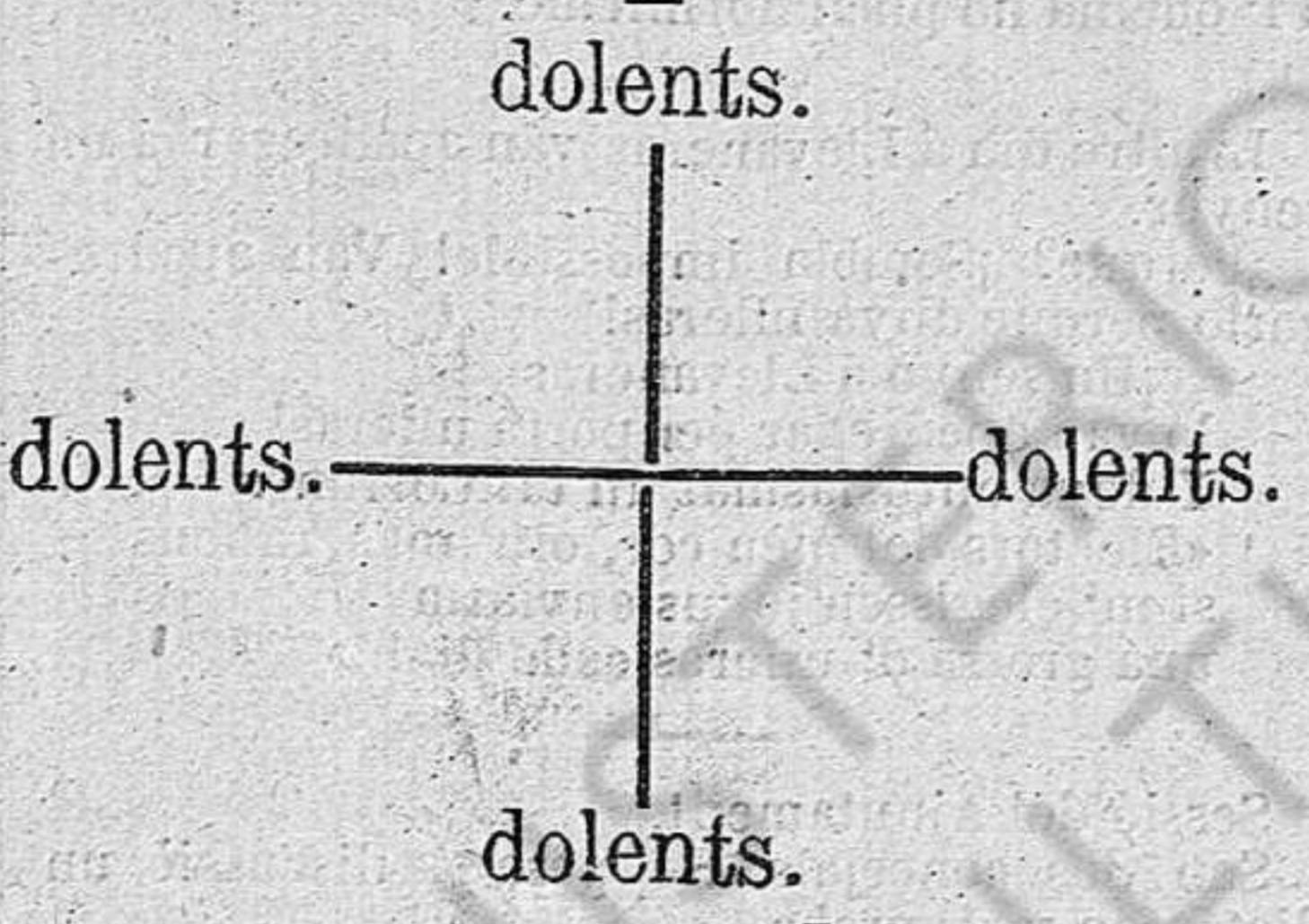
MUDANSA.
 Una vella que tot era
 quan se va posar la tot.

una tot, del seu darrera
 agafá la t t d' un bot.
 ESTEVE FESTE.
TRENCA-CLOSCAS.
 Espanya, Roma, Europa, Rusia, Valencia,
 Catalunya, Alemania.
 Colocar aquestos noms de modo que las primeras
 lletres digan lo nom d' un poble de Catalunya.
 JOSEPH AMAT.

CABORIA.

Sustituir estos punts ab lletres, demanera que llegidas
 vertical y horizontalment digan la primera ratlla
 le nom de una l'aminadura; la segona una cosa que
 's troba pèls camins; la tercera lo que usan los taber-
 ners. la quarta lo que son las beatas, y la quinta una
 cosa que 's troba en las iglesias
 VI DEL PRIORAT.

GEROGLÍFICH.

TITELLA Y COMP.

ANUNCIS.

LA GACETA DE CATALUÑA.

Periódico diario que se publica mañana y tarde.
 ÓRGANO DE LA DEMOCRACIA.
 6 reales al mes en Barcelona.
 24 reales trimestre fuera.
 Se admíten suscripciones y anuncios en la Adminis-
 tración Rambla de Sta. Mónica, 4, tienda y en la librería
 de Lopez, Rambla del Centro, 20.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOM

(NORT-AMERICÁ.)

AIXAROP

ANTIDIARREICH Y ESTOMACAL.

Cura radicalment tota clase de diarrea, catarro del
 estómach é intestinos, cólich nerviós, dolor de estó-
 mach y de ventre, vomits y pujos.

Aixarop-Lactifich.

PER AUMENTAR LA SECRECIÓ DE LA LLET.

DE GRAN INTERÉS PER LAS MARES Y DIDAS.

Aquest aixarop te la propietat d' augmentar la cantitat
 y calitat de la llet, y desperfa la gana tant en los
 noys com en las mares ó didas que 'l prenén; 's cura
 també la diarrea, 's vomits, 's cuchs y lo catarro.

BARCELONA

Únic dipòsit: Carrer Petritxol, 2, botiga.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

COSAS DE LA SETMANA.—Auca de un pañero.

No t'è mes diné 'l pañero
 que un xavo sota 'l sombrero.

Ven paño á Valladolid
 y n' hi surt un bon vestit.

Portant borlas á la cana
 va'á la terra catalana.

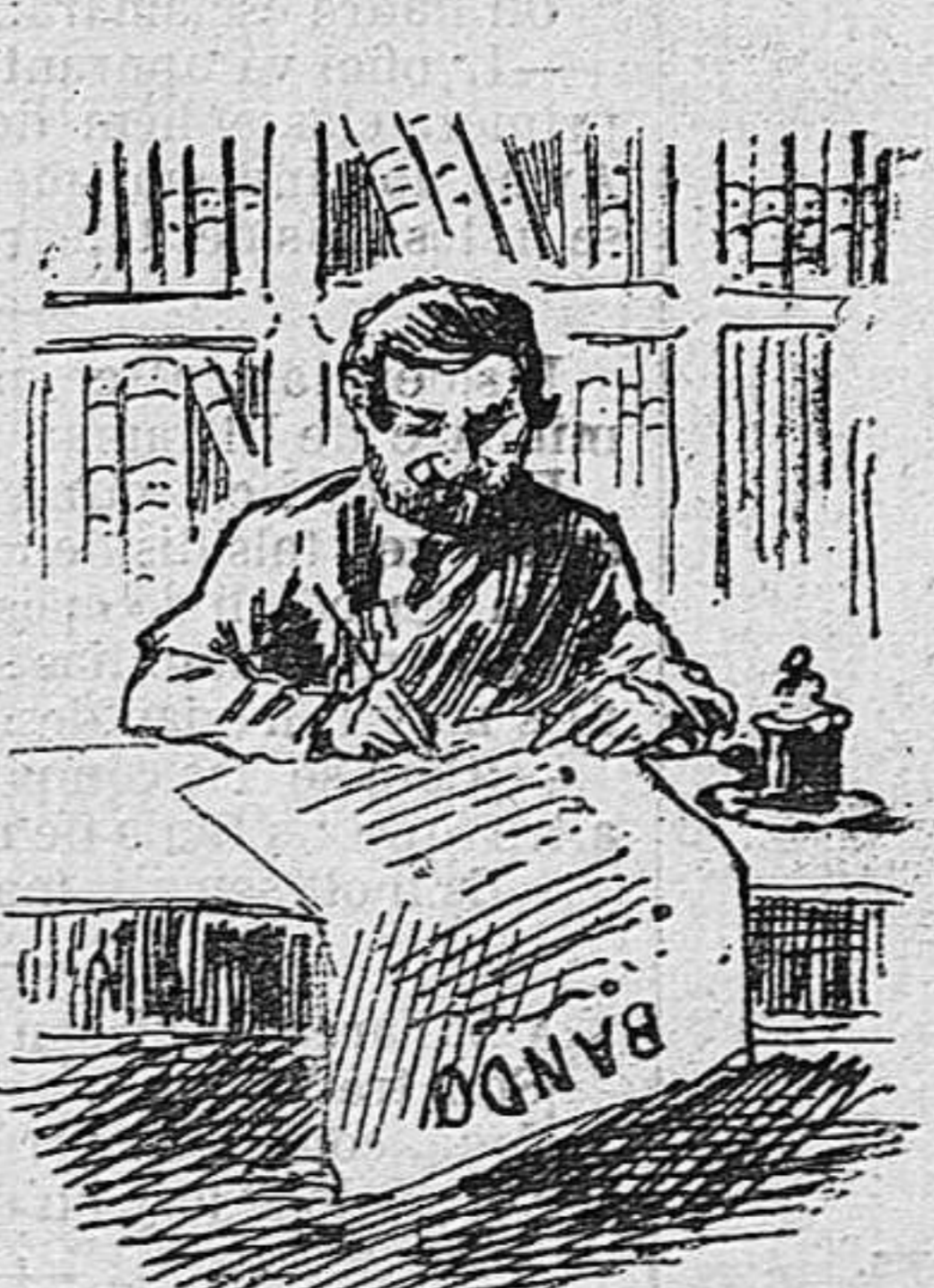
Y seguintne sa afició
 amida carn de canó.

Y aixís que á amidar comensa
 pren midas contra la prensa.

Persegueix á cops de cana
 als que venen La Campana.

Un dia ab un bando surt
 y 's troba que ha amidat curt.

Y veient que tothom crida
 lo govern l' hi pren la mida.